

безшумно отлетява той напред!
Изгубих се из тъмната гора.
Ще легна да почина тук.

/Ляга./

Дано
по-скоро съмне, та да мога
да го намеря и да отмъстя
за тая ^{кървава} ~~кървава~~ обида.

/Връщат се Пък и Деметрий./

ПЪК. -

Бягах -

защо, страхливецо?

ДЕМЕТРИЙ. -

Почакай малко,

ти бягах все напред - и нямаш смелост
до мен по-близко да се спреш. Сега
къде си?

ПЪК. -

Тук - ела!

ДЕМЕТРИЙ. -

Я виж,

със мене ли се подиграваш ти?
За тая своя гавра скъпо,
най-скъпо ще ми заплатиш -

веднаж да видя само

на видело лицето ти.

Сега върви си! Уморен съм -

и тялото си тук ще сложа,

на хладното легло. - Ще жек чакам

да дойдеш тук, когато съмне.

/Ляга и заспива.

Влиза Елена./

ЕЛЕНА. -

О, дълга, морна нощ, вървежа

на часовете ускори! -

Блесни от изток, ведро утро,